

OHDAKEMAHAN
VAELTAJIEN TARINOITA

T. H. Hukka

OHJAKEMAN

VAELTAJIEN TARINOITA

Tässä maailmassa vaeltaville,
etenkin eksyneille ja harhailijoille;
matkaoppaaksi, huviksi ja hyödyksi,
kenties avuksi kartanlukemiseen
ja suunnistamiseen.

Kaikille, jotka tietävät etsiä porttia
ja joilla on vastaanottavainen
ja vastuullinen sydän avaimen haltijoiksi.

Kaikkeuden Luojalle kunniaksi,
vaihtoehtoiseksi poluksi niille, jotka ovat
kyllästyneet seuraamaan sisimmälleen sokeitten
mylvivää laumaa,
ja siemeneksi sinne,
missä on otollinen maaperä.

T. H. Hukka

Ohdakemaan

Vaeltajien tarinoita

© 2020 Hukka, T. H.

Kustantaja: BoD – Books on Demand, Helsinki, Suomi

Valmistaja: BoD - Books on Demand, Norderstedt, Saksa

ISBN: 978-952-802-310-4

Kuvitus ja kannet: T. H. Hukka



OHDAKEMAA

Sinä maailmanaikana, kun ihmiset eivät vielä tienneet, minne maan ääret ulottuivat, eivätkä viestit kulkeneet maan päältä avaruuksiin, ihmismieli askarteli kovin arkisissa asioissa; peläten sitä, mitä ei voinut käsin koskettaa, käsittää ja ottaa haltuunsa, ja etsien turvaa siitä, mikä oli tuttua. Jos ihmislapsi ei syntynyt turvalliseen syliin eikä saanut kokemusta siitä, että hän saisi kaiken, mitä elääkseen tarvitsee, hänelle jäi kyltymätön nälkä. Tämä nälkä on nimeltään Ahneus.

Ja silloin, kun Ahneus yhtyy pelkoon siitä, että joku muu vie sen, mitä itse tarvitsisi, syntyy vallanhalua. Ja pelokkaasta vallanhallusta sikiää järjetön ja sokea tuhovimma.

Edelleen on niin. Vaikka maailma muuttuukin ulkoisesti, ihminen on aina altis pelkäämään sitä, mitä ei ymmärrä, ja mitä ei saa hallintaansa.

Ja jos kylvät ympärillesi lisää pelkoa, jokainen ohdake, joka juurtuu viljelysmaahasi, on vastustava pelon ylivaltaa.

*Tässä on siemen,
missä on viljelysmaa?*





LUKUALLE

Olipa kerran olento, joka oli. Se olet sinä, ja se olen minä. Tämä ei kuitenkaan ole minun tarinani, eikä oikeastaan sinunkaan. Minä en sitä paitsi ole minun tarinani, etkä sinä ole sinun tarinasi. Tarinoitten henkilötkään eivät ole todellisia, ja silti tarinat voivat kuvata todellisuutta mielen sepustusten takana. Tarinat ovat oivaltamista varten, eikä sillä ole niin väliä, kuka nämä tarinat loppujen lopuksi kertoo, tai mistä ne ovat saaneet alkunsa. Pääasia on, jos tarinoitten kautta oivaltaa jotakin oman mielensä tuolta puolen ja elää oivalluksensa todeksi.

Ei kukaan voi tarinoimalla ”pelastaa” ketään, eikä muuttaa kenenkään maailmaa. Se, joka kirjoittaa tai lukee, saattaa kuitenkin muuttaa oman maailmansa muuttumalla itse. Kukaan ei voi olla enempää tai vähempää kuin se olento, joka on, ja tarkoituksemme on elää todeksi sitä, mitä olemme. Joskus tie todelliseen elämään kulkee ikään kuin ahtaan portin kautta. Joku olento voi mennä edeltä portista, jos se tietää, missä portti on, ja miten siitä mennään läpi. Kuka tietää, onko joku löytänyt oikealle portille, tai päässyt portista sisään? Onko hänellä ollut oikea avain juuri siihen porttiin? Jos joku toinen menee sisään edeltä, hän ehkä tunnistaa paikan, josta on kenties joskus kuullut.

Ohdakemaan Vaeltajien sepittämiin tarinoihin on piilotettu kartta portille. Vaeltajia seuraamalla pääset ehkä portille asti. Mutta löydätkö portinoveen sopivan avaimen; se jää nähtäväksi! Sitä ei näet välttämättä voi antaa toiselle, vaikka joku olisikin sen itse löytänyt. Se saattaa kadota, vaikka sen saisi toiselta. Se on nimittäin olemassa vain hetken; silloin, kun se on. Mutta jos sitä ei ole, se voi silti tulla haltuusi – juuri nyt.

Ohdakemaan maailmassa Vaeltajat ovat saattaneet päästä portille saakka ja saada kukin myös oman avaimensa; ennemmin tai myöhemmin. He opastavat toisia kulkijoita omalla esimerkillään, ja

kertovat joskus tarinoitakin, jos joku on halukas sellaisia kuulemaan. Vaeltajien opetuksia esiintyy siellä täällä Ohdakemaan henkilöhahmojen kertomissa tarinoissa. Jotkut näistä tarinoista ovatkin jo ehkä tuttuja Ohdakemaahan perehtyneille lukijoille. Kokoelman aloittaa tarina ”Ahneesta kuninkaasta”, jonka Vaeltaja Daniyeel kertoi Vaskikallion Petrukselle ennen kuin tästä tuli Joool Vaeltaja. Mukana on myös Vaeltajasoturi Jaechimin prinsessa Jelisepalle kertoma tarina pojasta, joka sai elää, sekä erään peiteroolissa eläneen Vaeltaja Niigon tarinat onnellisista miehistä, jotka hän kertoi Molcavarathian kuningattarelle ollessaan tämän henkilökohtaisena palvelijana. Muissa tarinoissa kerrotaan muun muassa kuilusta, ihmeavaimesta, elämänvirrasta, erilaisista otuksista ja olennoista, kuninkaista ja kerjäläisistä.

Vaeltajien sepittämät tarinat antavat ehkä välähdyksiä ihmisen selviytymistaistelusta tällä maanpäällisellä vaelluksellaan; taistelusta, josta osa on loppujen lopuksi turhaa ja aiheuttaa vain enemmän kärsimystä. Kärsimystä ei näet voi välttää tässä maailmassa, ja taistelemisen sitä vastaan silloin, kun se on jo olemassa, vain lisää sitä. Voin kyllä yrittää välttää tuottamasta sitä toisille, ehkäistä sitä ja lievittää sitä. Myötätunto kärsiviä kohtaan on kallisarvoista ja hyväksi; mutta sekin on kärsimystä. Vain välinpitämättömyys, turtumus, säästäisi myötäkärsimykseltä. Mutta puutuminen ei ole elämää. Elämähän on tuntemista; puutumus on kuin sisälle jäädytetty elämä.

Ja silti yritämme ehkä vältellä kärsimyksen kokemista, jos sellaista uhkaa tulla tiellemme, ja välttely tekee matkallemme turhia mutkia; tai jäämme kenties kiertämään kehää. Joskus kärsimys vain on ja pysyy edessämme, ja meidän on mentävä siitä läpi, koska kiertotie saattaisi viedä harhaan.

Entäpä jos kärsimys olisikin oppaani, tai suorastaan portti pelastukseen? Haluaisinko löytää avaimen?

Etsivä löytää.



ATTNE KUNINGAS

Olipa kerran kuningas, joka eli maassa, jossa kasvoi paljon hyvää viljaa, ja jonka väki sai elää yltäkylläisyydessä ja nauttia kaikista maan antimista. Kuningaskin rikastui ja rikastui, koska hänelle riitti kaikkea yllin kyllin. Mutta rikastuesaan hän tottui yltäkylläisyyteensä, kävi omistushaluiseksi siitä, mitä oli itselleen haalinut, ja riippuvaiseksi niistä kaikista nautinnoista, joita rikkaudellaan sai hankituksi. Riippuvuus sekoitti kuninkaan mielen, ja alkaessaan pelätä nautintojensa loppumista hän halusi varmistaa, ettei häneltä enää koskaan puuttuisi sitä, mistä hän luuli onnensa olevan kiinni. Niinpä kuningas ahnehti ja haali itselleen aina vain lisää tuota kaikkea, koska mitä enemmän hän nautiskeli, sitä vähäisemmäksi kävi hänen nautintonsa. Hän sai kaiken, mitä halusi, mutta kyllästyi pian, ja etsi aina vain uutta, ja enemmän, ja enemmän.

Mitä kiihkeämmin tuo kuningas halusi lisää ja enemmän, sitä ovelammaksi hän tuli siinä, miten lisäisi rikkauksiaan ja nautintojaan. Hän turrutti omatuntonsa pystyäkseen riistämään omaa kansaansa ja muita kansoja, jopa tappamaan väkeä, jos se oli tarpeen, koska halusihan hän varmistaa, ettei hän vain koskaan menettäisi sitä, mistä oli tullut riippuvaiseksi.

Niinpä kuningas yhä vain rikastui ja rikastui, ja hänen valtansa laajeni ja laajeni. Mutta hän tarvitsi aina vain lisää ja enemmän sitä, mihin hän mässäillessään kyllästyi. Hänen vatsansa kasvoi, aistinsa turtuivat, ja hänen ahnas suunsakin kävi entistä suuremmaksi! Hän alkoi vallata kaukaisia kyliä, jopa valtakuntia, aivan kuin hankkiakseen uusia viljelysmaita, joissa kasvattaisi lisää noita nautinnonlähteitään. Ja jos joku ei antautunutkaan hänen pelloksen, hän halusi tuhota koko alueen.

Kuningas yritti kylvää oman riippuvuutensa siemeniä muihin valtakuntiin, jotta näistä tulisi hänen orjiaan, ja keräsi ympärilleen

samoja asioita tavoittelevia ihmisiä tukemaan itseään noissa pyrkimyksissään. Mutta hänen valitsemansa apuritkin olivat nautinnonhaluisia ihmisiä. Hekin ruokkivat omaa ahneuttaan ja tulivat riippuvaisiksi mukavasta elämästä ja nautinnoista, ja riippuvuus teki heistäkin sairaalloisen itsekkäitä tarpeissaan ja teoissaan. He eivät halunneet antaa omastaan toisille mitään, elleivät kokeneet, että heillä itsellään oli yllin kyllin ylimääräistä.

Ennen pitkää niin ylimysväki kuin kaikki kansalaisetkin alkoivat haluta itselleen samanlaista mukavuutta ja yltäkylläisyyttä kuin kuningaskin. Kansa vaati lisää mukavuuksia, lisää herkkuruokaa, lisää viihdytyksiä, paremmat asunnot, ja kaikkea muutakin sellaista, josta ylhäisemmän väen tiedettiin nauttivan.

Niinpä kuningas alkoi kyräillä ja pelätä sekä omia hallintomiehiään että kansaansa. Pelko sai hänet entistäkin kiivaammin varmistelemaan, ettei hän vain menettäisi sitä, mistä kuvitteli oman onnensa olevan kiinni. Hänestä tuli entistäkin röyhkeämpi ja tunnottomampi. Hän yritti kylvää omien riippuvuuksiensa siemeniä kaikkialle, jotta se kasvusto valtaisi koko maan, ja jotta hänellä riittäisi aina orjuutettavia ja palvelijoita. Kun kaikki olisivat riippuvaisia samoista asioista kuin hänkin, kaikki palvelisivat häntä, kun halusivat samaa kuin hän itse!

Mutta samalla kuninkaan oma pelko kasvoi. Olivathan hänen palvelijansakin tulleet riippuvaisiksi, ahneiksi, röyhkeiksi ja tunnottomiksi. He varastivat hänen varastoistaan, tappelivat keskenään ja uhittelivat ylemmilleen. Kuningas olisi halunnut heidän tyytyvän vähempään, mutta itsehän hän oli opettanut kansansa vaatimaan mukavuuksia ja yltäkylläisyyttä. Tämä ristiriita teki kuninkaan entistä hullummaksi ja epätoivoisemmaksi, ja hän hau-tasi pelkonsa huumaaviin nautintoihin.

Sitten kuningas sai kuulla, että hänen kylvämissään pelloissa kasvoikin ohdakkeita; sitkeäjuurisia, piikikkäitä kasveja. Hän yritti tuhota ne. Hän lähetti palvelijoitaan silpomaan niitä, kiskomaan ne juuriltaan, myrkyttämään niitä, polttamaan ne tulella. Mutta aina jostakin ilmaantui uusi ohdake, ja nuo kasvit levisivät ja levisivät, ja lopulta ne alkoivat tukahduttaa kuninkaan kylvämää ahneuden ja itsekkyyden kasvustoa.

Jotkut kuninkaan palvelijat huomasivat, että ohdakkeesta saikin lääketta, joka lievitti riippuvuudesta ja erilaisista nautinnoista johtuvia vaivoja. Mutta kuninkaalle tämä tieto tuli myöhässä. Hänen

*"Ohdakemaan Vaeltajien Tarinoita" on kokoelma
sadunomaisia kertomuksia, joitten kautta
saatat oivaltaa jotakin oleellista ihmisyydestä,
olemassaolosta ja elämästä.*

Ohdakemaan Vaeltajat ovat ihmisiä, jotka omistautuvat seuraamaan Korkeimman Viisauden johdatusta, ja jotka elävät siksi eri tavoin kuin muut ihmiset. Vaeltajien sepittämät tarinat haastavat sinua etsimään avainta, joka saattaa muuttaa elämäsi. Ne voivat auttaa sinua ymmärtämään paremmin itseäsi ja mielesi sisäisiä ristiriitoja, ja myös toisia kanssakulkijoita. Joku näistä tarinoista saattaa johdattaa sinut portille, jonka takana odottaa uudenlainen elämä, jossa on enemmän iloa ja rauhaa. Ja joku tarinoista voi antaa sinulle avaimen, niin että pääset tuosta portista ulos.

Mutta uskallatko mennä eteenpäin, kun näet kaiken aiemmin todeksi kuvittelemasi tuolle puolen; kenties vain valoa, muttet mitään muotoja? Rohkenetko mennä kuilun yli, antaa virran kuljettaa ja tuulen viedä, ja ryhtyä hallitsijaksi mielesi valtakuntaan?

Sinun tarvitsee vain lukea. Oivallus tulee ehkä perästäpäin, oikealla hetkellä; juuri silloin, kun tarvitset sitä.

*"Ohdakemaa" on psykologikirjailija T. H. Hukan
fantasiakirjasarja. Katso: ohdakemaa.blogspot.fi.*

